

стана. Изморенъ отъ дневното пжтуване, полузаспалъ, азъ изпитахъ странна приятность: сгушенъ между другари, съ ботуши на краката, съ облѣченъ шинелъ, азъ слушахъ презъ цѣлата нощъ плющенето на платнищата отъ вѣтъра, плисъка на дъждовнитѣ капки . . .

Искъръ все продължаваше да бучи. Шумътъ на неговитѣ пѣнести вълни навѣваше тжга въ душата ми: тъмната рилска нощъ придаваше на тоя шумъ нѣкаква тайнственостъ.

Съмна се. Развалихмѣ палаткитѣ, измихмѣ се на рѣката, закусихмѣ на крака — готови за пжтъ. Изведнажъ вниманието на нѣколко души се насочи къмъ срещния хълмъ. На малка полянка две диви кози бѣха подранили: навели глави, тѣ пасѣха зелена тревица. Върхътъ бѣ доста отдалеченъ и тѣ съ просто око се виждаха като две тъмни точки, които едва шаватъ, ала съ далекогледъ ясно се наблюдаваха.

Слънцето се опита на нѣколко пжти да се покаже задъ единъ каменистъ връхъ, но не сполучи: гжсти мъгли се проточиха надъ планинскитѣ хребети и небето наново потъмнѣ.

Потеглихмѣ напредъ. Оттукъ ние вече почнахмѣ да се дѣлимъ отъ пѣнливия Искъръ и тръгнахмѣ по стрѣмни планински пжтеки почти право нагоре. На всѣки сто крачки почивахмѣ. Къмъ пладне слънцето сполучи да продере мъгла а и ни озари на самото било на планината. Предъ насъ се чуваше подземенъ тътнежъ отъ рѣдки топовни гърмежи: далечъ нейде напредъ се водѣше бой.

Подухна вѣтъръ и докара пакъ облаци. Изви се буря и снѣжна виелица ни зашиба въ лицето. Ние вървѣхмѣ, безъ да знаемъ накжде, защото не виждахмѣ на две крачки предъ себе си.

— Днесъ сме 16 юлий — продума единъ отъ войницитѣ.